

Sygnatura akt XI C 894/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

W., dnia 3 lipca 2014 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Fabrycznej we Wrocławiu XI Wydział Cywilny

w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Wojciech Wojnar

Protokolant: Danuta Kuzemko

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 1 lipca 2014 r. we W.

sprawy z powództwa (...) sp. z o.o. z siedzibą we W.

przeciwko (...) S.A. V. (...) w W.

o zapłatę

I. zasądza od strony pozwanej (...) S.A. V. (...) w W. na rzecz strony powodowej (...) sp. z o.o. z siedzibą we W. kwotę 4.004,70 zł (cztery tysiące cztery złote siedemdziesiąt groszy) wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 20 marca 2010 r. do dnia zapłaty;

II. oddala powództwo w pozostałym zakresie;

III. zasądza od strony pozwanej na rzecz strony powodowej kwotę 1.345,48 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania;

IV. nakazuje ściągnąć od strony powodowej z zasądzonych na jej rzecz w punkcie I tenoru wyroku świadczenia na rzecz Skarbu Państwa (kasa Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Fabrycznej) kwotę 4,51 zł (cztery złote pięćdziesiąt jeden groszy) nieuiszczonych kosztów sądowych – wynagrodzenia biegłego;

V. zasądza od strony pozwanej na rzecz Skarbu Państwa (kasa Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Fabrycznej) kwotę 14,27 zł (czternaście złotych dwadzieścia siedem groszy) tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych – wynagrodzenia biegłego.

UZASADNIENIE

W pozwie wniesionym dnia 04 marca 2013 r. (data prezentaty Sądu) strona powodowa (...) sp. z o.o. z siedzibą we W. domagała się zasądzenia od strony pozwanej (...) S.A. V. (...) z siedzibą w W. kwoty 5 268,16 złotych wraz z ustawowymi odsetkami od powyższej kwoty liczonymi od dnia 19 marca 2010 r. do dnia zapłaty oraz kosztów procesu według norm przepisanych.

Dnia 25 kwietnia 2013 r. Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Fabrycznej wydał w sprawie nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym.

Strona pozwana (...) S.A. V. (...) z siedzibą w W. skutecznie wniosła sprzeciw od przedmiotowego nakazu zapłaty, wnosząc o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od strony powodowej na rzecz strony pozwanej kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 9 lutego 2010 r. we W. doszło do kolizji drogowej, w wyniku której uszkodzony został samochód marki B. o numerze rejestracyjnym (...), stanowiący własność A. D..

Prowadzony przez sprawcę kolizji pojazd marki L. (...) o numerze rejestracyjnym (...) był w dacie zdarzenia ubezpieczony w zakresie obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej (OC) w (...) S.A. V. (...) z siedzibą w W..

(bezsporne, a nadto dowód:

- zawiadomienie o szkodzie z dnia 16.02.2010 r., k. 91 i k. 1-2 akt szkody;
- dowód rejestracyjny pojazdu marki B. (...), k. 89-90 i k. 3-4 akt szkody;
- oświadczenie z dnia 09.02.2010 r., k. 88 i k. 5 akt szkody;
- dane polisy (...), k. 79 i k. 14 akt szkody)

Wartość rynkowa przedmiotowego pojazdu w dniu szkody wynosiła 50 400 zł brutto.

(dowód: - opinia biegłego sądowego W. A., k. 134-159).

W kosztorysie naprawy nr (...) z dnia 18 lutego 2010 r., wykonanej na zlecenie ubezpieczyciela (według systemu EurotaxGlass's) koszty naprawy samochodu marki B. o numerze rejestracyjnym (...) wynoszą 4 684,23 zł. Uwzględniono w nim ceny oryginalnych części zamiennych, z wyłączeniem błotnika oraz przyjęto koszt robocizny prac w wysokości 50 zł za jedną roboczogodzinę (prace blacharskie, mechaniczne i lakiernicze).

(dowód: - kosztorys nr (...) z dnia 18.02.2010 r., k. 85-86 i k. 7-8 akt szkody nr 2010-10- (...)).

A. D. zlecił naprawę samochodu D. M., prowadzącemu warsztat (...).

Koszt naprawy samochodu A. D. D. M. ustalił na kwotę 10.413,74 zł,

(dowód: - ocena techniczna nr (...)125/10 wraz z kalkulacją naprawy, k. 73-78 i k. 15-20 akt szkody;

- faktura VAT nr FV\7\3\2010 z dnia 8 .03.2010 r., k. 72 i k. 21 akt szkody).

W fakturze VAT wystawionej przez D. M. ujęto kratę nawiewu zderzaka przedniego, uszczelkę drzwi przednich lewych, uszczelkę lusterka zewnętrznej lewej, ramę szyby trójkątnej lewej, zestaw kleju szyby trójkątnej, ale nie udokumentowano uszkodzeń tych elementów, a ich wymiana nie wynika z technologii naprawy producenta pojazdu.

Nadto, z przeprowadzonych pomiarów grubości warstwy lakierowej elementów poszycia zewnętrznego pojazdu jednoznacznie wynika, że nie dokonano naprawy zgodnie z kwalifikacją naprawy z kalkulacji sporządzonej przez ubezpieczyciela. Nie wymieniono drzwi przednich lewych i błotnika przedniego lewego, obręczy koła na nowe, lecz je naprawiono.

Rzeczywiste koszty naprawy przedmiotowego pojazdu wyniosły zatem 5 707,16 zł. Jednakże nie wszystkie uszkodzenia zostały naprawione, a te, które zostały naprawione niezgodnie z kwalifikacją ubezpieczyciela, zostały naprawione nieprawidłowo i nieprofesjonalnie.

(dowód: - opinia biegłego sądowego W. A., k. 134-159)

W dniu 17 marca 2010 r. na podstawie operatu szkody komunikacyjnej (...) S.A. wypłacił A. D. bezsporną część odszkodowania w wysokości 4 000 zł.

W dniu 23 kwietnia 2010 r., w celu weryfikacji oceny technicznej nr (...)125/10 z dnia 3 marca 2010 r. wraz z kalkulacją naprawy oraz faktury VAT nr FV\7\3\2010 z dnia 08 marca 2010 r., (...) S.A. V. (...) z siedzibą w W. zleciła rzeczoznawcy dokonanie oględzin pojazdu marki B. o numerze rejestracyjnym (...) po naprawie oraz określenie kosztów naprawy pojazdu. W kalkulacji naprawy, sporządzonej według systemu (...), uwzględniono ceny części zamiennych oraz koszt robocizny prac mechaniczno – blacharskich, lakierniczych w wysokości 90 zł za jedną roboczogodzinę. W oparciu o przedmiotową kalkulację naprawy nr KUF (...) z dnia 27 kwietnia 2010 r. ubezpieczyciel oszacował szkodę na kwotę 5 145,20 zł.

W związku z powyższym do wypłaconej uprzednio kwoty odszkodowania przyznana została dopłata w wysokości 1 145,20 zł, którą wypłacono poszkodowanemu.

Łącznie A. D. wypłacona została kwota odszkodowania w wysokości 5 145,20 zł.

(dowód: - operat szacunkowy, k. 71 i k. 22 akt szkody;

- decyzja z dnia 17 marca 2010 r., k. 70 i k. 23 akt szkody ;

- ocena techniczna nr KUF (...) wraz z kalkulacją naprawy, k. 59-69 i k. 24-33 akt szkody;

- operat szacunkowy szkody komunikacyjnej, k. 57 i k. 35 akt szkody;

- decyzja z dnia 11 maja 2010 r., k. 56 i k. 36 akt szkody)

W dniu 24 lipca 2012 r. (...) sp. z o.o. z siedzibą we W. zawarła z A. D. umowę przeniesienia wierzytelności, na mocy której nabyła wierzytelności przysługujące A. D. od strony pozwanej – (...) S.A. V. (...) związane ze szkodą komunikacyjną z dnia 09 lutego 2010 r., w wyniku której uszkodzony został pojazd marki B. o numerze rejestracyjnym (...).

Przedmiotową umowę w imieniu cesjonariusza zawarła E. M..

(bezsporne, a nadto dowód:

- umowa przeniesienia wierzytelności nr (...) z dnia 24 lipca 2012 r. k. 9,

- upoważnienie z dnia 02 maja 2012 r., k. 122,

- przesłuchanie s.powodowej - Prezesa Zarządu S. B., protokół rozprawy z dnia 19 grudnia 2013 r., czas nagrania: 00:03:52-00:06:07)

Pismem z dnia 18 stycznia 2013 r., odebrany przez (...) S.A. dnia 21 stycznia 2013 r., (...) sp. z o.o. z siedzibą we W. wezwała ubezpieczyciela do zapłaty kwoty 5 268,16 zł wraz z ustawowymi odsetkami licznymi od tej kwoty od dnia 18 marca 2010 r. do dnia zapłaty jako różnicę pomiędzy rzeczywistą wysokością poniesionej szkody a kwotą odszkodowania wypłaconego przez stronę pozwaną.

(dowód: - wezwanie do zapłaty z dnia 18.01.2013 r. wraz z potwierdzeniem odbioru, k. 17).

Stawki roboczogodziny w rzemieślniczych warsztatach blacharsko-lakierniczych z terenu W., przy pracach mechanicznych, blacharskich i lakierniczych wynosiły w okresie powstania szkody 90 zł netto.

Koszt naprawy samochodu marki B. o numerze rejestracyjnym (...) określony na dzień szkody, uwzględniający normy czasowe czynności naprawczych zalecane przez producenta, normy czasu trwania napraw lakierniczych, normy i ceny zużycia materiałów lakierniczych, normy oraz ceny zużycia materiałów konserwacyjnych, ceny oryginalnych części zamiennych z miesiąca zaistnienia szkody (luty 2010 r.), a także obowiązujące stawki roboczogodzin przy pracach blacharsko mechanicznych i lakierniczych w warsztatach nieautoryzowanych wynosił 9 149,90 zł brutto.

W samochodzie marki B. o numerze rejestracyjnym (...) nie były zamontowane części nieoryginalne oraz części po wcześniej dokonywanych prowizorycznych naprawach, a także żaden z wymienianych elementów pojazdu nie był uszkodzony.

Koszt naprawy samochodu marki B. o numerze rejestracyjnym (...) z wykorzystaniem części zamiennych porównywalnej jakości wynosił 7 761,87 zł brutto, ale ich użycie może uniemożliwić przeprowadzenie profesjonalnej naprawy.

(dowód: - opinia biegłego sądowego W. A., k. 134-159)

Powyższe ustalenia Sądu znajdują uzasadnienie we wszystkich przeprowadzonych dowodach, które zostały powołane przy ustalaniu podstawy faktycznej rozstrzygnięcia.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w części.

Zgodnie z art. 822 § 1 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na rzecz której została zawarta umowa ubezpieczenia. Według § 2 umowa ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej obejmuje szkody, o których mowa w § 1, będące następstwem przewidzianego w umowie wypadku, który miał miejsce w okresie ubezpieczenia. W oparciu zaś o § 4 uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczenia bezpośrednio od ubezpieczyciela. Zakres odpowiedzialności ubezpieczyciela określony jest przez zakres odpowiedzialności ubezpieczonego, w granicach sumy gwarancyjnej (tak m.in.: art. 36 ust. 1 ustawy z 22.05.2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych). Odpowiedzialność strony pozwanej jest zatem odpowiedzialnością pochodną, zależną od odpowiedzialności posiadacza samoistnego pojazdu, który ubezpieczył się od odpowiedzialności cywilnej u strony pozwanej. Podstawę prawną tej odpowiedzialności stanowi art. 415 k.c. w zw. z art. 436 § 2 k.c.

W myśl art. 13 ust. 1 i 2 ustawy z 22.05.2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie lub świadczenie z tytułu ubezpieczenia obowiązkowego na podstawie uznania roszczenia uprawnionego z umowy ubezpieczenia w wyniku ustaleń, zawartej z nim ugody, prawomocnego orzeczenia sądu lub w sposób określony w przepisach ustawy z dnia 6 listopada 2008 r. o prawach pacjenta i Rzeczniku Praw Pacjenta. W obowiązkowych ubezpieczeniach odpowiedzialności cywilnej odszkodowanie wypłaca się w granicach odpowiedzialności cywilnej podmiotów objętych ubezpieczeniem, nie wyżej jednak niż do wysokości sumy gwarancyjnej ustalonej w umowie.

W niniejszej sprawie bezspornym jest, że właściciel samochodu L. (...), którego kierujący był sprawcą przedmiotowej kolizji, zawarł umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych ze stroną pozwaną. Ponadto, poza sporem było zarówno to, że samochód poprzednika prawnego uległ uszkodzeniu w wyniku tego zdarzenia drogowego, jak i zakres uszkodzeń.

Sporna natomiast była legitymacja czynna i wysokość szkody, a mianowicie czy wypłacone przez stronę pozwaną do tej pory odszkodowanie odpowiada wielkości szkody.

Na wstępie rozważenia przez Sąd wymagał zarzut podniesiony przez stronę pozwaną w sprzeciwie od nakazu zapłaty wydanego w postępowaniu upominawczym, a dotyczący braku legitymacji czynnej po stronie powodowej. Dopiero po dokonaniu ustaleń w tym zakresie możliwe jest merytoryczne rozpoznanie i rozstrzygnięcie niniejszej sprawy. W tym kontekście zważyć należy, że do akt sprawy przedłożono upoważnienie z dnia 2 maja 2012 r. (k. 122), na podstawie którego Prezes Zarządu strony powodowej – S. B. (2) upoważnił E. M. do zawierania w imieniu spółki (...) sp. z o.o. umów przeniesienia wierzytelności. Nadto strona powodowa, tj. uprawniony do

działania organ – Prezes Zarządu, na rozprawie z dnia 19 grudnia 2013 r. potwierdził, że E. M. miała upoważnienie do zawierania przedmiotowych umów. Zważyć należy, że z całokształtu przepisów dotyczących pełnomocnictwa nie wynika obowiązek okazywania dokumentu pełnomocnictwa przy dokonywaniu czynności prawnych w imieniu reprezentowanego. Natomiast kontrahent w swoim własnym interesie powinien realizować przysługujące mu uprawnienie do żądania przedstawienia przedmiotowego pełnomocnictwa w celu umożliwienia zweryfikowania umocowania do działania w imieniu drugiej strony czynności. Ponadto, zgodnie z treścią art. 103 § 1 i 2 k.c., nawet zawarcie umowy przy braku umocowania albo z przekroczeniem jego zakresu nie powoduje nieważności umowy – jej ważność zależy w takiej sytuacji od potwierdzenia umowy przez osobę, w której imieniu została ona zawarta. Nadto druga strona może wyznaczyć osobie, w której imieniu umowa została zawarta, odpowiedni termin do potwierdzenia umowy, po bezskutecznym upływie którego staje się ona wolna. Przytoczone regulacje nie znalazły jednak zastosowania w niniejszej sprawie, albowiem E. M. była umocowania do zawierania umów przeniesienia wierzytelności w imieniu strony powodowej już w chwili dokonywania czynności prawnej.

W związku z poczynionymi ustaleniami, zgodnie z którymi stronie powodowej przysługuje w niniejszej sprawie legitymacja czynna, Sąd poddał merytorycznej analizie zgłoszone przez stronę powodową żądania.

Zważyć należy, że podstawową funkcją odszkodowania jest kompensacja, co oznacza, iż odszkodowanie winno przywrócić w majątku poszkodowanego stan naruszony zdarzeniem, wyrządzającym szkodę. Powyższe realizuje dyspozycję zawartą w art. 361 § 2 k.c., zgodnie z którym naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł oraz ewentualne korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono. Zgodnie z art. 361 § 1 k.c., zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła. Zakres jego odpowiedzialności wyznacza zatem przesłanka zaistnienia pomiędzy zdarzeniem, a powstałą szkodą adekwatnego związku przyczynowego. Naprawienie szkody następuje natomiast według wyboru poszkodowanego bądź przez przywrócenie stanu poprzedniego bądź przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej (art. 363 § 1 k.c.). Niewątpliwie zgodnie z utrwalonym stanowiskiem szkoda objęta odpowiedzialnością ubezpieczyciela podlega naprawieniu według ogólnych zasad zawartych w art. 361-363 k.c., co oznacza m.in., że wypłacone odszkodowanie ma wyrównać uszczerbek powstały w sferze majątku poszkodowanego polegający na utracie aktywów lub zwiększeniu się pasywów. Odszkodowanie obejmuje zatem wszelkie celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki niezbędne dla wyrównania doznanego uszczerbku.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego dominuje pogląd, iż szkoda równoznaczna jest z uszczerbkiem majątkowym, powstałym wbrew woli poszkodowanego, obejmującym różnicę pomiędzy obecnym jego stanem majątkowym, a stanem majątkowym jaki zaistniałby, gdyby nie zdarzenie wywołujące szkodę (wyrok SN z dnia 22 listopada 1963r., III PO 31/63). W odniesieniu do szkody komunikacyjnej jest to w praktyce różnica pomiędzy wartością, jaką pojazd przedstawiał w chwili wypadku, a jego wartością po wypadku, a zatem kwota jaką trzeba wydać, aby przywrócić pojazd do stanu sprzed wypadku (uchwała SN z dnia 15 listopada 2001r., III CZP 68/2001).

W przypadku odpowiedzialności ubezpieczyciela wynikającej z tytułu umowy odpowiedzialności cywilnej do należnego poszkodowanemu odszkodowania zastosowanie znajduje zasada pełnego odszkodowania, tzn. odszkodowanie obejmuje przede wszystkim kwotę pieniężną konieczną do opłacenia naprawy uszkodzonego samochodu i przywrócenia mu stanu, w jakim znajdował się przed wypadkiem. Jednocześnie podkreślić należy, iż – stosownie do stanowiska Sądu Najwyższego – obowiązek naprawienia szkody przez wypłatę odpowiedniej sumy pieniężnej powstaje z chwilą wyrządzenia szkody i nie jest uzależniony od tego, czy poszkodowany dokonał naprawy i czy w ogóle zamierza tego dokonać (wyrok SN z dnia 16 maja 2002 r., V CKN 1273/00, Lex nr 55515).

Ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wynika, że koszt naprawy wskazany w kalkulacji sporządzonej na zlecenie strony pozwanej (...) S.A. V. (...) był zaniżony. Z opinii biegłego sądowego wynika, że strona pozwana w pierwotnym kosztorysie z dnia 18 lutego 2010 r. zaniżyła koszty roboczogodziny w zakresie prac blacharskich, mechanicznych i lakierniczych, przyjmując jako stawkę 50 zł. Ponadto w przedstawionej kalkulacji naprawy z dnia 27 kwietnia 2010 r. obniżyła o 50% ceny części zamiennych zakwalifikowanych do wymiany oraz zastosowała jedną część

zamienna inna niż oryginalna z logo producenta pojazdu, a także nie uwzględniła wymiany elementów jednokrotnego zastosowania. Strona pozwana obniżyła również o 20% koszty materiału lakierniczego, mimo braku podstaw do tego.

W oparciu o opinię biegłego sądowego Sąd uznał, że wysokość odszkodowania w niniejszej sprawie powinna odpowiadać kosztowi naprawy wykonanej przy użyciu nowych oryginalnych części zamiennych pojazdu, albowiem stosowanie części zamiennych porównywalnej jakości może uniemożliwić profesjonalną naprawę pojazdu. Zatem wszystkie wymieniane części powinny posiadać cechę części oryginalnych. W ocenie Sądu poszkodowany był uprawniony do dokonania naprawy samochodu za pomocą części o najwyższej jakości. Wybór oryginalnych części zamiennych gwarantuje poszkodowanemu wysoką jakość montowanych części, odpowiedni poziom bezpieczeństwa oraz właściwą sprawność techniczną samochodu. Przyjęcie innych mierników w postaci cen części zamiennych o porównywalnej jakości równoznaczne byłoby z narzuceniem przez zakład ubezpieczeń poszkodowanemu sposobu naprawy uszkodzonego pojazdu, naruszałoby prawo do dokonania naprawy samochodu zgodnie z technologią zalecaną przez producenta pojazdu, a nadto narażałoby na obniżenie wartości pojazdu. Ponadto zdaniem Sądu, brak jest podstaw do stosowania jakichkolwiek wskaźników amortyzacji części zamiennych wymienionych w pojeździe na nowe. Brak podstaw do obniżenia ceny oryginalnych części zamiennych, wynika z faktu, że żaden z wymienianych elementów nie był uszkodzony. Zgodnie z zasadą wyrażoną w art. 361 § 2 k.c., w przypadku uszkodzenia rzeczy w stopniu umożliwiającym przywrócenie jej do stanu poprzedniego osoba odpowiedzialna za szkodę obowiązana jest zwrócić poszkodowanemu wszelkie celowe, ekonomicznie uzasadnione wydatki poniesione w celu przywrócenia stanu poprzedniego rzeczy uszkodzonej. Do wydatków tych należy zaliczyć także koszt nowych części i innych materiałów, których użycie było niezbędne do naprawienia uszkodzonej rzeczy (por. wyrok SN z dnia 5 listopada 1980r., III CRN 223/80, OSNC 1981/10/186). Przywrócenie bowiem rzeczy uszkodzonej do stanu poprzedniego polega na doprowadzeniu jej do stanu używalności w takim zakresie, jaki istniał przed wyrządzeniem szkody. Jeżeli do osiągnięcia tego celu konieczne jest użycie nowych elementów, to poniesione na to wydatki wchodzi w skład kosztów naprawienia szkody przez przywrócenie rzeczy do stanu poprzedniego. W konsekwencji wydatki te ostatecznie obciążają osobę odpowiedzialną za szkodę (por. uzasadnienie wyroku SN z dnia 5 listopada 1980r., j.w.). Ponadto podkreślić należy, że jak wskazał w swojej opinii biegły, naprawa pojazdu była możliwa i technicznie uzasadniona, a przywrócenie pojazdu do stanu sprzed zdarzenia mogło zostać przeprowadzone również w warsztacie poza siecią (...) czyli w warsztacie nieautoryzowanym.

W kontekście powyższych rozważań należy zwrócić uwagę na kwestię wartości rynkowej samochodu uszkodzonego na skutek kolizji. Każdy pojazd uczestniczący w kolizji, nawet naprawiony w serwisie autoryzowanym przy użyciu nowych, oryginalnych części traci na wartości rynkowej w przypadku próby sprzedaży. Nie istnieje bowiem metoda naprawiania pojazdów pozwalająca na ukrycie faktu i miejsca naprawy. Oznacza to, iż jest możliwa sytuacja, kiedy wskutek użycia do naprawy części uszkodzonej na nową, szczególnie wartościową, nastąpi wzrost wartości pojazdu w porównaniu ze stanem istniejącym przed wyrządzeniem szkody. Sytuacja taka może mieć miejsce wtedy, gdy do wymiany została zakwalifikowana część, która była już – na skutek wcześniejszej kolizji – uszkodzona i nie została naprawiona, bądź została wcześniej naprawiona przy użyciu części stanowiących zamienniki nie posiadające logo producenta pojazdu. Należało jednak zważyć, iż w niniejszej sprawie taka sytuacja nie miała miejsca. Jak wynikało z dowodów przedstawionych przez strony, w szczególności akt szkody brak było podstaw do przyjęcia, iż w przedmiotowym pojeździe przed kolizją istniały nienaprawione uszkodzenia lub też części nie pochodzące od producenta pojazdu (zamienniki). Nie było zatem uzasadnione zastosowanie w kalkulacji naprawy – decydującej o wysokości przyznanego odszkodowania – jakiegokolwiek korekty zmniejszającej wartość wymienianych części.

Odnosząc się natomiast do prywatnej kalkulacji sporządzonej na zlecenie poszkodowanego Sąd uznał, że przedstawione w niej wyczerpania zostały zawyżone. Sąd, opierając się o opinię biegłego, uwzględnił, że nie wszystkie wymienione na fakturze VAT nr FV\7\3\2010 z dnia 08 marca 2010 r. pozycje były konieczne do przeprowadzenia prawidłowej naprawy pojazdu (tj. pozycja: kratka nawiewu zderzaka przedniego, uszczelka drzwi przednich lewych, uszczelka zewnętrzna lewa, uszczelka z lusterka zewnętrznego lewego, rama szyby trójkątnej lewej, zestaw kleju szyby trójkątnej – k. 146). Biegły podkreślił, że uszkodzenia te nie były udokumentowane, a nadto ich wymiana nie wynika

z technologii naprawy producenta pojazdu. Rzeczywiste koszty naprawy zostały określone przez biegłego na kwotę 5 707,16 zł. Brak jednak było podstaw do uznania, że w takiej właśnie wysokości poprzednik prawny powoda poniósł szkodę. Otóż, wskazać należy, że zgodnie z opinią biegłego sądowego, naprawa samochodu B. nie przywróciła go do stanu sprzed wypadku. W ocenie biegłego nie wykonano naprawy zgodnie z kwalifikacją naprawy kalkulacji, tj. na nowe nie zostały wymienione drzwi przednie lewe, błotnik przedni lewy ani obręcze na oponach. Ponadto nie wszystkie uszkodzenia pojazdu, które powstały na skutek zdarzenia z dnia 9 lutego 2010 r. zostały naprawione, a naprawa pozostałych części przeprowadzona została nieprawidłowo i nieprofesjonalnie, o czym świadczą grubości warstwy powłoki lakierowej. Oznacza to, że przyznanie odszkodowania w ww. kwocie nie naprawiłoby całkowicie szkody. Poza tym, jak wynika z powołanego na wstępie orzeczenia Sądu Najwyższego poszkodowany, czy jego następca prawny, nie są obowiązani do wykonywania naprawy pojazdu i doprowadzenia go do poprzedniego stanu. Istotne jest jedynie określenie wartości prac oraz potrzebnych w tym celu elementów wymagających naprawy czy wymiany, natomiast naprawa w rzeczywistości nie musi być dokonana.

Wskazać również należy, że odszkodowanie za szkodę poniesioną w wyniku uszkodzenia pojazdu mechanicznego, należącego do poszkodowanego nie będącego podatnikiem podatku VAT, ustalone według cen części zamiennych i usług koniecznych do wykonania naprawy pojazdu, obejmuje mieszczący się w tych cenach podatek VAT (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 lutego 2002 r., V CKN 908/00 LEX nr 54365). W niniejszej sprawie zasadne było zasądzenie kosztów naprawy w kwocie brutto albowiem strona pozwana, na której spoczywał ciężar dowodu w tym zakresie, nie wykazała, że poszkodowany był płatnikiem VAT. Zatem na mocy umowy z dnia 24 lipca 2012 r. na stronę powodową przeszły wszelkie wierzytelności przysługujące poszkodowanemu od strony pozwanej, w tym również mieszczący się w cenach podatek VAT.

Z powyższych przyczyn Sąd, opierając na się na przedłożonej do akt sprawy opinii biegłego sądowego, ustalił wysokość odszkodowania, przyjmując średni koszt naprawy przedmiotowego samochodu według obowiązujących stawek roboczogodzin dla prac mechanicznych, blacharskich i lakierniczych (tj. 90 zł netto) oraz przy zastosowaniu oryginalnych części zamiennych według aktualnych cen na kwotę 9 149,90 zł brutto. Strona powodowa w niniejszym postępowaniu dochodziła kwoty 5 268,16 zł brutto stanowiącej różnicę pomiędzy rzeczywistą wartością szkody a wypłaconym dotychczas przez stronę pozwaną odszkodowaniem. W związku z ustalonym kosztem naprawy w wysokości 9 149,90 zł brutto oraz przy uwzględnieniu wypłaconej dotychczas przez stronę pozwaną części odszkodowania w wysokości 5 145,20 zł brutto, żądanie strony powodowej było uzasadnione co do kwoty 4 004,70 zł, natomiast w pozostałej części jako niezasadne podlegało oddaleniu.

Żądanie odsetek od zasądzonej kwoty za czas opóźnienia w spełnieniu świadczenia pieniężnego uzasadnia treść art. 481 § 1 k.c. Legitymacja do żądania odsetek istnieje bez względu na to, czy strona powodowa poniosła szkodę w związku z opóźnieniem strony pozwanej i czy opóźnienie jest następstwem okoliczności, za które strona pozwana ponosi odpowiedzialność. Zgodnie z art. 481 § 2 k.c. w niniejszej sprawie stronie powodowej należą się odsetki ustawowe, jako że stopa odsetek nie była z góry oznaczona. Ponadto zgodnie z treścią art. 455 k.c. termin spełnienia świadczenia może być oznaczony (w ustawie lub umowie) albo wynikać z właściwości zobowiązania – w pozostałych zaś sytuacjach świadczenie powinno być spełnione niezwłocznie po wezwaniu dłużnika do wykonania. W myśl art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie. W niniejszej sprawie poszkodowany właściciel pojazdu dokonał zgłoszenia szkody w dniu 17 lutego 2010 r., a zatem strona pozwana zobowiązana była do zlikwidowania szkody w terminie 30 dni tj. najpóźniej do dnia 19 marca 2010 r. W związku z tym żądanie odsetek od roszczenia głównego uzasadnione jest od dnia następującego po tej dacie czyli od dnia 20 marca 2010 r.

Mając na uwadze powyższe, orzeczono jak w punkcie I i II sentencji wyroku.

Rozstrzygnięcie o kosztach procesu w punkcie III sentencji wyroku zapadło w oparciu o dyspozycję art. 100 zd.1 k.p.c. Zgodnie powyższym w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub

stosunkowo rozdzielone. Stosunkowe rozdzielenie kosztów polega na wyważonym rozłożeniu kosztów pomiędzy stronami, przy uwzględnieniu wysokości, w jakiej zostały poniesione oraz stosownie do wyniku postępowania czyli stopnia uwzględnienia i nieuwzględnienia dochodzonych w toku postępowania żądań. W sumie strona powodowa poniosła koszty w wysokości 2 281 zł, na które składają się: opłata sądowa od pozwu w wysokości 264 zł, zaliczka na poczet opinii biegłego z zakresu techniki samochodowej w wysokości 800 zł, koszty zastępstwa procesowego w wysokości 1 200 zł oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa w wysokości 17 zł. Natomiast wśród poniesionych przez stronę pozwaną kosztów w łącznej wysokości 1617 zł wymienić należy: koszty zastępstwa procesowego w wysokości 1 200 zł, opłatę skarbową od pełnomocnictwa w wysokości 17 zł oraz zaliczkę na poczet opinii biegłego z zakresu techniki samochodowej w wysokości 400 zł. W związku z tym, że w niniejszym postępowaniu strona powodowa żądała zasądzenia na swoją rzecz od strony pozwanej kwoty 5 268,16 zł, a zasądzona została kwota 4 004,70 zł, strona powodowa wygrała niniejszą sprawę w 76 %, zaś strona pozwana w 24 %. Po wzajemnej kompensacji koszty zasądzone od strony pozwanej na rzecz strony powodowej tytułem zwrotu kosztów procesu wynoszą 1 345,48 zł, o czym orzeczono w punkcie III wyroku.

W związku z tym, że wniesione przez strony postępowania zaliczki na poczet wynagrodzenia biegłego (tj. w sumie 1 200 zł) nie wystarczyły na pokrycie powyższego, przyznanego postanowieniem tut. Sądu wydanym na rozprawie z dnia 01 lipca 2014 r. (tj. 1 218,78 zł), do rozliczenia pozostała kwota 18,78 zł. Uwzględniając powyższe, tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych w postaci wynagrodzenia biegłego, wydatkowanych tymczasowo ze środków budżetowych tutejszego Sądu, w punkcie IV wyroku Sąd nakazał ściągnąć od strony powodowej z zasądzonego na jej rzecz w punkcie I tenoru wyroku świadczenia na rzecz Skarbu Państwa (kasy Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Fabrycznej) kwotę 4,51 zł, natomiast w punkcie V wyroku zasądził od strony pozwanej na rzecz Skarbu Państwa (kasy Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Fabrycznej) kwotę 14,27 zł albowiem zasady dotyczące rozliczenia kosztów procesu, przewidziane w art. 100 k.p.c. stosuje się odpowiednio do rozliczenia kosztów sądowych, których strona nie miała obowiązku uiścić (art. 113 § 1 u.k.s.c.).

ZARZĄDZENIE

1. Odnotować w rep. C.
2. Odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi strony pozwanej.
3. K.. 14 dni.